

Пип Волант

ЧАО!

Пип Волант

Чао!

Арабски мравуняк

Според мен в едно литературно произведение има най-малко три неща: първото е начинът, стилът, по който е написано; второто е емоцията, с която се възприема от всеки един конкретен читател с неговия индивидуален културен и интелектуален потенциал, и третото – какво е всъщност, искаше да ни каже авторът – не винаги, а понякога и изобщо, няма никакво значение, защото хората не обичат нравоученията и философстванията на някакви си там умници, хукнали да ги изненадват с тривиалните си житейски истини, приличащи на дизпептични разстройства.

1.

Бях лош пушач, щото не хванах рак на белите дробове.

Бях лош пияч, щото точно сега все още не умирам от цироза на черния си дроб.

Бях лош еб...ч, щото нито една женска не ме е гонила да повторя.

Бях лош войник, щото не успях нито веднъж да забуча държавния байрак в пръстта на някой баир в някоя вражеска страна, срещу която воювах – а те никак не са малко.

Абе, въобще, не бях нито добър, нито хубав в каквото и да било: ни в лице, ни в тяло, ни в принципи, ни в удоволствие! Седя сега върху чувал злато в една порутена хибара в едно порутено село някъде на майната в планините на Южна Америка и се страхувам да подам навън червения си от пиянство нос да не бъде утрепан от някой индианец.

Но това неминуемо ще стане! Ако не бъде някой местен жител, то арабите или момчетата от Националната сигурност на САЩ все някой слънчев ден ще ме изнамерят и тогава:

Сбогом, Дже!

Ти си никакво момче!

За нас е чест да те убием –

земята от вонята ти да измием!

Тези тъпи рассъждения ме накараха да надникна през мръсното прозорче–индикатор на трезвеността ми. Забелязах, че мътният ми, пиянски поглед се избистри: отчетливо съзирах всичките елементи на една селска уличка – калдъръма от необработени едри камъни, декориран с магарешки фъшкии; ято диви селски дечица, подгонили едно невръстно ламче, което се плюнчеше като болно от бяс и един пиян мачо, искрено псуващ живота си, съдбата си, селото си със същия калдъръм, убийственото слънце и децата, мотаещите се в краката му. Яснотата на цялата прозаична гледка красноречиво ми говореше само за едно: крайно време беше да обърна едно канче кисела царевична ракия, за да се отърва от чувството за фаталната безизходност на доброволния си планински плен и да се потопя в спомените за събитията, довели ме до състоянието на доживотен заложник на моята непрокопсаност.

2.

В края на март 1998 година седях на кревата в стаята си в един евтин хотел за такива като мен дърти ергени, професионално занимаващи се с пиене на всякакъв вид алкохол, за който биха могли да си платят с мизерната си държавна пенсийка.

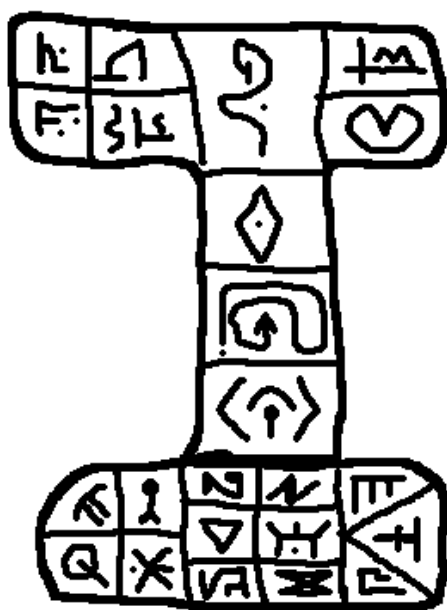
Току-що се бях върнал от погребението на последния си приятел. Живяхме заедно. Не бяхме гейове. Обвързваха ни три култови неща: приятелството, алкохолизмът и миналото—служихме последните шест години от кариерата си в Арабския корпус.

Неговото, все още неприбрано легло на една крачка от моето ме плашеше с празнотата си. Трябваше да пия нещо за да дойда поне малко на себе си и да приема принудената си самота за реалност. Обаче една трагична дилема ме притискаше към продънения матрак и не ме пускаше да отида до кварталния бар или поне до лавката за евтина пиячка на ъгъла. Имах точно толкова пари, колкото ми трябваша, за да откупя от заложената къща до края на днешния ден една метална джаджа, която сме донесли с пряснопогребания ми приятел от африканската пустиня за спомен за нашия трети приятел Аш. Ако похарча парата за алкохол, ще предам приятелството. Не мислих дълго. Не бях почтен човек, а завършен пияница. Отидох до Хайм Голдтайбърг и направих презалагане. Този път с педесе кинта по-малко.

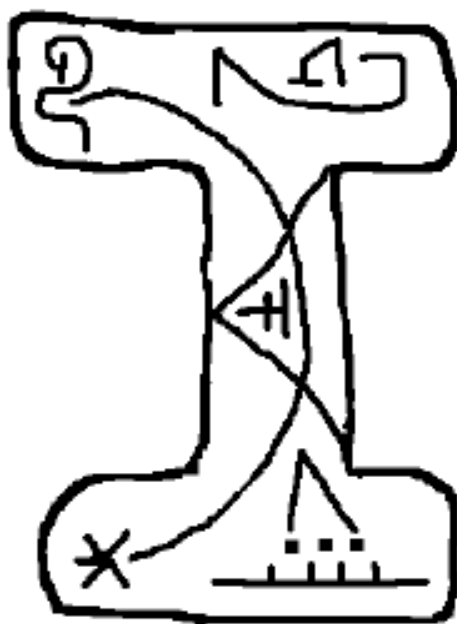
Първото питие пих за споминалия се вчера Франк – Френсис Смит Паркуотър. Намерих го бездихан по обед, когато тръгнах да го събуждам за аперитив от евтин бърбън, подсилен с топла бира. Второто пих в памет на Аш, за нелепата смърт на когото се обвиняваше Франк всичките тези години след случката ни насред безименната арабска пустиня. Това се случи преди три години. Тримата се връщаме от контролната обиколка по границата между две враждуващи африкански държави, едната част от която контролираше нашият корпус. Слънцето така беше ни напекло главите, че ако някой заблуден неврохирург бе изтърбушил мозъците ни, то би намерил само вряща чорба. Нарушавайки заповедта за спиране, по предложение на Франк се отбихме до един кладенец, намиращ се до една голяма колкото триетажен блок канара от червени пустинни камънаци. Спряхме джипа от западната страна под рядка сянка и заобиколихме скалите от южната част. Направо се вцепенихме от изненада – един възрастен брадат мъж в черни дрехи си вадеше вода от дупката, лицемерно наречена “кладенец” от някой перколясал като нас от жегата, заблуден авантюрист. Като ни видя, пусна въжетото, рязко извади от пазвата си някакво пушкало и стреля

по нас, неуспели да дойдем на себе си. Светкавично му отговорих с един дълъг откос, който го повали в ситния пясък. Обърнах се настрани и видях Франк коленичил над неподвижното тяло на Аш, на когото вместо лицето зееше една огромна кървяща дупка.

Не можах да понеса гледката и тръгнах към нашия нападател да го зърна – да не би да играе табла. Заобикаляйки натрупаните камъни, видях пак с учудване стрелеца да лежи по гръб и с двете си ръце като с гребла да засипва кървящия си корем с пясък. Доближих го, праснах му в главата един приклад и клекнах над тялото му. През пясъка и дребния чакъл върху корема му се просмукваше кръв, но не толкова обилно, колкото от една дълга серия куршуми калибър 5,56. Извадих ножа, разрязах дрехите, с върха на острието почистих раната над пъпа. Изненадите продължаваха да ме преследват и след като сянката на Франк покри неподвижното тяло в черните дрипи. През дупките в кожата прозираше нещото, което не му беше мястото точно там. Почуках го с дръжката на ножа – удряше на метал. Спогледахме се с моя приятел и без да се втурнем в безкрайни предположения, аз направих надрез на кожата между двете дупки от куршумите. Попивайки кръвта с носната си кърпа, видях парче желязо с някакви ийероглифи по него. Не бях неврохирург, тръгнах да трепанира черепите на слънчасали рейнджъри, но се проявих като коремен хирург, или поне като селски фелдшер. Хванах желязото с лявата ръка, а с ножа в дясната, плъзгайки го по металната повърхност, разрязах кожата така, че извадих от корема цялото парче чуждо тяло. Избърсах го. То изглеждаше от едната страна така:

А от другата–така:

Бе дълго петнайсет, широко седем и дебело до един сантиметра. Металът бе сивомастилен, килийките от черен емайл бяха разделени с ивици червен емайл, а самите символи бяха от злато. Като ювелирна изработка не беше кой знае каква ценност – все едно майсторът ми е бил колега по чашка или го е направил с краката си, болни от рахит.

Натоварихме мъртвия сержант Аш Боткинс на задната седалка и без да прием вода от три пъти прокълнатия от нас кладенец, отпрашихме към щаба, за да бъдем съдени от военнополови съд за загуба на боен другар в

условията на бойни действия на хиляди километри от фронтната линия. Заклехме се с Франк да пазим “желязото” като реликва за нашето оредяло тристранно приятелство.

3.

В момента, когато барманът Лио ми сипа петата текила, в бара влязоха двама мъже под средна възраст. По походката им личеше, че слизат от кола след многочасово препускане по пътищата. Застанаха в средата на полупразния салон и спирайки поглед върху мен, седнаха от двете ми страни. Познах. Миришеха на вятър, бензин и хамбургери от “Мак Доналдс”.

- Как я караш, Докторе? – запита ме равнодушно мъжът отдясно, облечен в сиво поло и кафяв, на жълти райета, костюм.

- Ами, ето, готвя се за полет до Марс – отговорих си съвсем честно на притежателя на едва доловимия арабски акцент, мъчейки се да позная от къде–на къде ще знае прякора ми от военно време, лепнат ми от приятелчетата след случката около пустинния кладенец.

- Виж ти какво съвпадение! Ние с колегата таман се запътихме в същата посока! – реагира непознатият астронавт така бързо, все едно че бяхме от един звезден екип.

- Е-е-е-е! Пуста склероза! Абе, как така не ви познах, момчета, от пръв поглед? Та вие сте от дублиращата совалка “Арабска звезда номер 5”! – наглостта на натрапника взе да ме интригува.

- Точно така, командир Джералд Фокс! – с нещо като усмивка ми отвърна “колегата” и със шипящ шепот добави:–Тръгвай с нас!

Допих питието си на екс и без да чакам досадното еднообразие на поканата, тръгнах към изхода, следван от конвой двойка алкохолни въздържатели.

Тримцата кандидатпланетарни покорители се настанихме в един микробус и потеглихме в пълна тишина досущ като тази на космическия безкрай.

Пътувахме около 45 минути. Спряхме пред една тъмна къща в крайните квартали. Влязохме в гостната, обзаведена в модерен стил, революционно съчетаващ болнично оборудване с такива класически дискотечни елементи, като огледален таван, бар-плот с малък асортимент на медицински разтвори и спуснати щори на всичките четири прозореца. Обстановката предразполагаше към работа в условията на пълна засекретеност. Така и стана.

След кратки и напълно изчерпателни инструкции легнах чисто гол върху един реанимационен креват, към който домакините ме вързаха здраво. Закачиха ми една система, подключиха алкохолизираното ми тяло към медицинската апаратура, подкараха една количка с различни флакони и ампули. Седнаха пред мен като загрижени роднини, дошли на свиждане с търсещ утеха в задгробния живот болен, повален от капризите на смъртоносният болест.

Бяхме готови за ползотворен диалог и миролюбива беседа на стари познайници.

Първи започна разрушителят на модните тенденции: сивото и кафявото си пасваха точно толкова, колкото си отиват строшените грънци на гаргарата на ангинасалото гърло.

- Къде е персийският символ, Джералд? – от раз разчупи медицинската тематика контето.

- На същото място, където узрява арабското ти л...но! – отговорих му аз като по учебник.

- Ако се надяваш да си някой екшън-герой, то заблудата ти е тотална, Дже! – сценарист-режисьор-операторът заговори бързо на арабски със своя асистент, който, без да изрази някакво отношение по въпроса за постановката, изтегли в една спринцовка съдържимото от една ампула и ми го вкара във вената.

Изпреварвайки всякаква мисъл, тялото ми затрепери в ситна треска, обля ме нетърпима горещина и с очите си, тръгнаха да напускат анатомичния си адрес, видях голото си тяло да се подува като детски балон, закачен

към компресора, помпещ гумите на кариерен самосвал. Стодецибеловото бръмчене в ушите ми и дишането спряха едновременно. Вече не виждах балонясалото си тяло не само заради отеклите клепачи, а по простата причина, че загубих всякакъв интерес към него, защото сърдечната ми дейност ме напусна. И таман да стана от леглото, да си измия зъбите, да се облека и да хукна да я търся тази подла изневерница, взех, че си загубих съзнанието, без вече да усетя как се изпуснах по малка, и не толкова малка, нужда.

4.

Веднага след като съдържанието на етилов алкохол в кръвта ми падна под 1,5 промила, защитните сили на организма алармираха съзнанието ми чрез рязка болка в черния дроб. Възвърналото се съзнание жестоко ме събуди и сетивата ми усетиха присъствието на две неща наведнъж: вонята от изпражненията и моя приятел Хайм Голдтайбърг, седнал на един стол пред мен. Синините и кръвонасяданията експресионистично контрастираха върху бялата като гевречено брашно кожа на изплашеното му лице.

“Добре дошъл от оня свят, друже!” – би трябвало да прозвучи саркастично от устата на арабския доктор Менгеле, но същият, застанал зад гърба на новодошлият персонаж, отсече:

Разкажи му, еврейска свиня, на тази отрепка за неговата приятелка Мойра!

- Както казах и на вас—започна страхливо Хайми своя доклад, - вчера вечерта, почти бях затворил дюкяна, дойде археоложката Мойра Фрайтаг. Искала да види нещо интересно за десетте дена, откакто не била идвала. Показах и някои неща, но тя се спря на онова нещо, което ти, Дже, ми остави вчера пак. Дълго го въртя из ръцете си и накрая ме помоли да направи няколко снимки. Бързах за вечеря и се съгласих. Тя нащрака няколко кадъра, остави ми десетачка и си тръгна. Днес, още не бях успял да вляза в магазина, ми се обади да пита кой ми е заложил тази вещ. Казах й, че нямам право да издавам имена на заложителите, и я попитах защо се интересува толкова от

едно парче старо желязо – старият евреин спря за малко да поеме дъх.–Тя ми каза, че някои от символите от оня амулет съвпадат с такива от един древноперсийски манускрипт за алхимия, окултизъм и магия. Каза още, че ще се отбие, когато се върне, щото сега я викал професорът да заминат спешно за ... – Хайм направи показателна пауза, – и връзката прекъсна. Изчаках половин час да се обади отново, но тя не се обади никаква. Тогава отидох до вас, за да те питам поприятелски откъде го имаш това желязно нещо. Теб те нямаше. Тръгнах да си ходя, но тези ... господа ...

- Къде е тази кокошка Мойра? – ме запита Главният лекар, а помощникът му взе да пълни една спринцовка с жълта течност.

- Замина за Вавилон с шейна, теглена от отбор яки ескимоски хрътки! – поддържах чувството си за независимост, но този път съвсем за кратко, а преди фелдшерът да ми бие поредната инжекция на балоногени, успях да изкрещя: – Не знам къде е! Защо ви е тя, като проклетото парче стомана е при Хайм!

- Дже! По пътя за насам се отбихме в магазина – обади се бледоликият от страх Хайм Голдтайбърг – всичко беше с краката нагоре, а желязото го нямаше. Просто го нямаше. Нямаше го и тефтера ми.

- Послушай ме, Али, Хасан, Мехмед или както и да се казваш - бързах да изпреваря венозната си екзекуция. – Знам телефония номер на момичето! Да ѝ се обадим, а?

Али-Хасан-Мехмед, както бях го кръстил, отиде до масичката с телефона, вдигна слушалката и ме погледна в очакване.

- Пет, пет, пет – аз, Юда Джералд Ларкин, следвах традицията на предателството, –седемдесет и четири, двајсет и едно.

- Ало? Добър ден! Обаждам се от Археологическия музей. Търся Мойра Фрайтаг? А къде е заминала? В Йемен? Много ви благодаря! Не-не-не! Не се притеснявайте, ще я потърся след две седмици! До чуване! – музейният служител се обърна към мен: – Нашата скъпа археоложка има ли съквартирантка?

Дори в състояние на крайно опиянение моята фантазия не бе стигнала до смелостта да си позволи такъв безпредел: моето “Не!” се оказа фатална

присъда за Хайм Голдтайбърг. Водещият желязното разследване изведнъж извади от вътрешния джоб на сакото един огромен пистолет и от упор стреля в главата на собственика на заложената къща. “Шалом, еврейски Рай!”

5.

Обличайки се, не успях да успокоя ръцете си, треперещи или от страх, или от хроничен махмурлук, или от онази жълта отрова, все още циркулираща в атеросклеротичните ми съдове.

Качихме се пак в колата, този път форд-ескорт, паркирана пред задния вход, и потеглихме. Пак пътувахме в пълно мълчание. Свечеряваше се. Не познавах района. Спряхме пред една полусрутена сграда на два етажа. Минахме през централния портал без врата, без джам, дори без портиер. По стълбите, отрупани с парчета тухли, слязохме в празно мазе, осветено от една таванска крушка 60 вата. Арабските индианаджоунсовци ме повалиха на пода, вързаха ме с планинарски канап на пашкул и си тръгнаха без да обелят и дума ни на арабски, ни на английски, ни на дяволски език.

Кой ще познае от три пъти каква чудесна нощ изкарах върху бетонов под, тръгнал да мери студенината си с тази на антарктическият айсберг? Ето ги вариантите:

а) маскен бал с готини пички и море от шампанско;

б) лудо джинджилбао – зверско напиване и голи танци със зажаднели за животински секс девственици;

в) среднощен круиз по река Темза на бяла яхта в компанията на развратни представителки на висшето общество, отбрани питиета и дълги, колкото гротмачти, бели линии за смъркане.

На сутринта, схванат отвсякъде, чувствах нарастващо главозамайване от липса на алкохол, от липса на движение, от липса на кръвообращение в цялото ми изтръпнало тяло. Колабирах. Нямах кой да ми каже за колко време.

Спасителният отряд дойде с шамарите. През мътния поглед познах същите действащи лица – бяха двамата арабски медици. Този път се

проявяваха като екип от бърза помощ: здраво ме напляскаха по бузите, свалиха ми каишите и подбутвайки ме по стълбите, изведоха ме на чист въздух. Беше обедно време – чувствах глад за едно питие, жажда за една водка, пиеше ми се една бира, една чаша вино, един скоч, един абсент, едно саке.

Този път ме закараха в един мотел, където се изкъпахме един по един, но минибара преполових само аз. Имаше и за ядене – по два сандвича с пуешко и картонена кутия с пържени картофи. Кока-кола–на корем.

След хапване и пиене го ударихме на лафче.

- Слушай, Дже! – не вярвах в доброжелателния тон на англоезичния арабин. – Намерихме името на твоята приятелка за полета до Йемен през Обединените емирства. Видяхме как се качва в самолета – познахме я по описанието на твоя Хайм Голдтайбърг. Разбрахме, че я придружават хората от вашата национална безопасност. Както казвате вие, американците, здравата я втасахме, приятел! Поне на този етап.

Втасалият азиатец отпи от колата и продължи:

- Ще те позлатя, ще те направя най-богатият човек на Америка, ще ти купя море от пиене, ако се сетиш за знаците на персийския Черен символ и тяхното разположение, Джералд! Заклевам се в Аллах!

Не вярвах на новата му тактика. Не му вярвах изцяло! Мразих го!

- Добре! Ще се опитам, но трябва да си почина, да си поспя. Изморен съм! – и не лъжех.

Бях на ръба. Знаех откъде да се сдобия с точното копие на Символа, но имах нужда от много почивка и малко отмъщение на бъдещите ортаци за балонното ми приключение.

- Съгласен съм, Дже! Казвам се Махамад – в знак на благодарност се представи арабинът.

6.

На сутринта не бързах да ставам от дивана. Лежах със затворени очи и обмислях предложението на Махамад.

Бях беден и самотен пияница – никой не ме чакаше да се върна от работа, от супермаркета, от мач по ръгби. Още от млади години доброволно бях се отказал да се товаря с добродетели от общочовешките ценности, религиозни предразсъдъци, партийни принадлежности, семейни задължения. Научен съм само да водя войни, да убивам, да се жертвам в името на патриотизма. Но с напредването на кариерата военната служба се превръща в ежедневиe, а не в героична и славна любов към отечеството.

С една дума, нищо не губех. Въпросът е какво ме чакаше. Ако моите нови приятели бяха редови иманяри или колеги на Мойра, то защо ли националната сигурност ще се интересува от тях? Никой не ми е предоставял рапорта, видеозаписите или поне спътникови снимки, но на мен, ветерана от борбата с вражеските сили, не ми бе никак даже трудно да си представя този мироопазващ интерес на нашите тайни служби към лицата от друга раса, хукнали из американска територия да търсят и присвоят заробените несметните национални съкровища.

Сънувах, че някъде в Бейрут-Дамаск-Шаманама, в някоя стая в някой хотел сега се е разположил подвижен щаб по разработка на тактиката и стратегията на нашето залавяне. Сигурно за осми път Мойра разказва на някой си полковник Ювак Зойс и на двамата негови колеги за своите научни изискания и изводи, довели я до проклетия персийски Символ.

- Арабистиката не ми е тръпка. Занимавам се предимно с периода на Ехнатон в египетската история. Сред папирусите от неговата епоха ми попаднаха кратки записи за едни воители, дошли от Средна Азия. Те се заселват в една изоставена пещера на 300 мили от горното течение на Нил и се представят като пазители на съкровището, поверено им от тяхната принцеса Ланая. Неизвестен историк от онова време ги описва като мълчаливи, сурови и недостъпни. Никой не им чул езика, на който общуват помежду си, но в лошо запазените записки са приведени няколко символа, които са татуирани по ръцете им, винаги държащи едни нетипични за тогавашния Египет мечове. Описва се също един техен ритуал, който провеждат през всяка нощ на пълната луна. Застават прави пред пещерата си в тайнствена фигура, напомняща нашата осмица, и вдигайки ръцете

си към небето в само на тях известния ритъм, викат някакви заклинания. Досега не съм открила други писмени източници за тези хора. Не ми е понятно, не мога да си обясня каква прилика, освен чисто графична, има между техните символи и тези върху онази метална реликва, която видях в заложената къща на Хайм Голдтайбърг.

- По наши предварителни разузнавателни данни—на свой ред тръгна да обменя информацията си полковник Зойс—групата арабски терористи, представящи се за внуците на Аллах – “Аллахторун”, тръгнаха да закупуват големи партии разнообразно въоръжение. Имаме сведения, че се сдобиха с голям капитал от източници, които засега не са ни известни. Призоваваме ви, Мойра, към сътрудничество, за да проследим една от нашите версии за рязкото забогатяване на тези торуни—да не би да са открили някое древно съкровище.

- Напълно е възможно, господа! – не си съдържа професионалния ентузиазъм младата археоложка, обръщайки се към агентите на тайните служби. – Нали в папирусите на Ехнатон се споменава за такова съкровище!

7.

- Дже, Дже! – разтърси рамото ми Махамад. – Ставай! Вече е девет часа. Чака ни работа.

Правейки се на току-що събудил се отпускар, седнах в кревата и сладко-сладко се протегнах.

- Къде е твоят асистент, Махамад? – озъртах се из стаята.

- Замина за Йемен да намери твоята историчка Мойра—доложи ми арабинът, както и се полага на съдружник.— Сети ли се вече за символите, Джералд?

- Дори и не се опитвах! – усмихнах се аз и побързах да добавя, защото мургавото лице на предводителя на нашата авантюристична групичка се наля с кръв:—Няма нужда – в сакото, с което... – направих уж изненадваща

пауза, но действиях по план, който измислих още снощи. – Виж сега, Махамате, щом ще ставаме съдружници, не мислиш ли, че ми се полага да знам малко повече за този Пъ-Чъ-Съ!

Бадемовидните очи на мюсюлманина изстреляха по мен една мощна серия стрели на омраза, но тънките му устни, изкривени в омерзително-иронична усмивка, бавно и злобно изрекоха:

- Добре, иноверецо! Но да знаеш, че в една наша поговорка се казва: “Ако човек научи толкова много, колкото е дълъг един ятаган, то животът му става толкова дълъг, колкото е дълъг един къс нож.”. Убеден съм, че не си правиш илюзии отсега нататък да ставаш безсмъртен!

Арабският философ обиколи няколко пъти малката мотелска стая, преборвайки се с наблегналия го гняв.

- Човекът, по когото стреляхте пред кладенеца през 1993 година, не умря веднага. Бедуините от един керван го намериха полужив на следващата сутрин. Той им разказа и за вас, и за работата си като пазач на богатствата, наследствен пазител на които е бил. По неговите упътвания бил занесен от керванджиите през тайния вход в една малка пещера, където имало един сандък със злато. Смъртнораненият мъж им дал златото и преди да умре, ги заклел да намерят персийският Черен символ, само с помощта на който се отваря скритата ниша, пълна с несметни съкровища на персийската царска династия. Ако не знаеш, бедуините не обичат богатството. Затова са продали по-голямата част от персийското злато заедно с пещерната история на чичо ми Аслан. Докато ви издирим, ти си останал сам. Така че, само ти сега знаеш тайната история. Животът ти е в наши ръце.

- Скапаният ми живот може и да е във вашите ръце, приятел, но без мен няма да успеете да се сдобиеете със съкровището! – парирах заплахата, така явно отправена по мой адрес.

- Затова и ти предлагам, скапан пияницо, толкова злато, колкото ще можеш да отнесеш със себе си, ако ми помогнеш да отворим нишата в онази скапана пещера! – ядоса се моят бъдещ спонсор.

- Хубаво! Слушай сега! Аш, който беше убит от пазача на пещерата, е бил приятел на Франк още от ученическите години. Франк много тежко

изживя неговата смърт. Когато тръгнахме да залагаме по заложни къщи проклетото желязо, той му направи копие от парче дърво и го носеше в левия вътрешен джоб на сако си. С това сако го и потребях.

- Браво, Дже! – изненадващо подетски се зарадва Махамад, но съвсем за кратко. – Ние не можем да отидем на гробището, ще ни хванат!

- Не бери грижа, амиго! За това съм ти аз, геният на гробищната конспирация, симулирана ексхумация и приятелска обвързация! – опитвах се аз с новоанглийска лексика да разведрия обстановката и да изляза поне с едни гърди напред в нашата обща съкровищна офанзива. – Ще възложим този етап на гробаря Педро Моралес. Преди два месеца го спасих в кръчмата от як бой, който щеше да изяде от едни пияни рокери-гастролъори. Задължен ми е.

8.

През нощта навихме на главите си по една индийска чалма, направена от скъсан чаршаф. Качихме се в таксито, което си поръчахме по телефона. Слязохме пред ресторанта “Ергенска индийска кухня”, изчакахме таксито да завие зад ъгъла, качихме се в таксито пред ресторанта, свалихме чалмите и потеглихме към латиноквартала. Лесно намерихме “Морския кактус”, любимата кръчма на напредналия в опиянението Педро, който рязко изтрезня като ме видя. Заоглежда се от барплота, зад който седя, и ми нареди:

- Дже, изчезвай оттук веднага! Вчера фебееровците идваха при мен да се интересуват накъде си офейкал!

- Чакам те пред офиса ти! – изкомандвах пък аз. Все пак бях екс-сержант от американската армия.

Стърчахме с Махамад около един час в храстите от дясната страна на служебния вход на районното гробище, докато наследникът на предците си от боливийската джунгла, помощник-гробар господин Моралес, безшумно ни изненада в гръб. Дори аз, ветеран от партизанската война, успях да се учудя. За Махамад не знам, не съм го питал.

- Готов съм да те чуя, гринго! – лъхна в носа ми Педро с дъх на евтина текила и ми тикна в ръцете малка бутилка от любимото си питие.

- Забравих си сто долара в сакото на Франк! – отпих аз една дълга, жадна глътка.

- Не бяха ли триста? – пое алкохолната шафета нахалният гробар, надигайки шишето.

- Бях свидетел за двеста – обади се арабинът, също като Педро, обладан от наследствени чувства, но от финикийски характер.

- Франк ми прошепна за петстотин, преди да го заровя, амигос! – вдигаше мизата гробищният покерджия.

- Добре! – хвърлих картите си аз, – бяха пет стотака плюс кашон тригодишна текила.

- Ей, и да не избягате с пиенето ми! – подхвърли съвсем сериозно индианецът и се скри в тъмнината.

- Опасенията му не бяха напразни. Седях вече три часа върху кашона с поркането и се чудех що не прекърша врата на този арабски натрапник и не се чупя с текиловия еликсир под стария ми задник. Да върви подяволите тази иманярска история с всякакви дървени, железни, пясъчни и пещерни символи! Сто процента давам, че сега покрай оня кладенец бъка от бедуински казаци, камиларски номади и персийски царедворци.

- Така се унесох в планирането на свободна алкохолна консумация, че пак пропуснах появата на Педро. Тежко дишайки, той хвърли на земята пред нас някакъв парцал, върху който стъпи с крака. Посочвайки Махамад с аржентинска кама, каза спокойно:

- Да ти видя парите, Аллахакбар! И без арабски шегички, ясно ли ти е, амиго?

- Първо да ти видим коледните подаръци, дядомразовец от Атакама! – пусна в състезание своето хладнокръвие нароченият за шегаджия арабски стоик.

- Ето ти мангите, Педро. – протегнах му аз пет стотачки.

- Не изпускайки от поглед конкурента си по остроумие, латиноамериканецът ритна с единия крак самото на Франк към мен.

Бръкнах във вътрешния джоб, извадих оттам парчето дърворезба и я показах на Махамад. Той я пое с двете си ръце като нещо крехко, нещо свято и чак когато я завъртя няколко пъти пред очите си, стана, обърна се и без да каже нито дума, тръгна да си ходи. Последвах го също така мълчалив, завиждайки на Педро заради неговия евтин кашон със скъпоценната пиячка.

9.

Като се прибрахме в мотела, ударихме едно петчасово двустранно съвещание, след което с Махамад взехме общо решение: на 16 април да се срещнем в хотела “Принц Таракумба” в Хартум, столицата на Судан. Там имало хора, приятели на Махамад, които уж щели да ни помогнат за по-нататъшните ни планове. Всеки от нас ще пътува до там самосиндикално, по начина, който ще си избере. Арабският предводител на екипа ни не се страхуваше да ме изтърве. Според него имах нужда от пари. Не смееше и да ми тегли един куршум, една курарезирана стрела, една самолетна катастрофа, щото дървенията на Франк може да му изиграе лоша шега. Тогава аз трябва да съм му под ръка, по-скоро под игла, за да изтръгне от мен повече оригинална информация или поне да има оправдание пред своите хора, щото едва ли действа по собствена инициатива.

Въпреки че за лека нощ Махамад ме заключи в банята за всеки случай, да не му гепя дървеното копие и да избягам, спях през целия ден като младенец върху матрака от дивана върху фаянсовия под. Бях сигурен в моя индиански приятел Педро Моралес, бивш санитар от Виетнамската война. Заедно с парите, които му дадох на гробището, успях да му мушна в ръцете и картончето кибрит с рекламката на мотела, нашето скривалище. Освен това в момента, когато Махамад се пулеше върху дървената символика, успях да дам изчерпателни инструкции на гробя: посочих арабина с показалеца на лявата си ръка, към който приложих палеца си на дясната, обърнат надолу.

Тази рейнджърска жестикуляция означаваше само едно: “този човек ми е враг, който трябва да бъде изведен от строя тогава, когато остане сам, но без да бъде умъртвен”.

С настъпването на нощта се качихме с “внука на Аллах” в колата му. В района на гарата се разделихме без думи, но с погледи, по-красноречиви от каквото и да било заклинание във вярност на общата кауза. Хванах нощния влак за Соунтаун, Пенсилвания. Имах си вече натоварена програма.

10.

От малката гара хванах едно такси до градчето и разгърнах сутрешният вестник. На страницата с криминалните новини прочетох очакваното събитие: “Днес, в първите часове на деня, по сигнал на будни граждани от органите на властта бе задържан Али Осман Рамзавани, поданик на блискоизточна държава, с флакон силноотровно вещество в колата му. Започна следствие по обвинение в подготовка на терористичен акт”. Браво, Педро!

Дълго звънях на вратата на моя армейски приятел Саймън Дъглас. Псувнята, с която отвори вратата, пропуснах покрай ушите си. За военен пенсионер като мене, а понастоящем съдържател на разсадник за екзотични плевели, трънаци и гюрлюци, бе много нервен.

- От надгробни храсти ли имаш нужда, мой? – ми се сопна Саймън, още по пижама и разчорлена коса, но вече с навита готовност за почтена търговия с нахални клиенти.

- Праща ме шерифът да му купя букет цъфнал канабис за шестнайсетия рожден ден на малката му дъщеря! – беше моето “Добро утро, стари приятелю!”.

- Влизай, Дже! – покани ме озеленителят вече със спокоен, равен глас, дръпвайки се на една крачка навътре и отваряйки широко входната врата на къщата си.

Минахме през що-годе подредена гостна и излязохме в задния двор. Под къдравия салкъм до басейна бяха монтирани четири шезлонга с

масичка между тях, на която се мъдреше кашонче изпотени половинлитрови кутии вносна бира. Не си направих труда да тествам гостоприемството на стопанина – взех си една тенекия, проснах се в опънатия хоризонтално шезлонг и почнах без предисловия, без любезни въпроси относно здравето, семейството, бизнеса и вредните навици на авера си от казармата.

- Саймън, чукаш ли още дрънкулките си от отстреляни гилзи?

- Не. Продадох колекцията си на Музея за изобразително изкуство—и след една глътка добави раздражено: – а инструментите ми ги гепа едно черно във влака за вкъщи.

През годините на военната си служба мълчаливият и флегматичен редник Дъглас бе обсебен от хобито си да изрязва всякакви животинчета, пеперудки, цветенца и остроумни войнишки лафчета върху медни плочки, направени пак от него от излезли от употреба, тоест изстреляни, гилзи от М-16. Прякорът му Саймън Гилзата бе точно попадение за страстта му да пълни джобовете си с никому ненужни медни цилиндри и да ги подлага на гравирание с инструментите, скрити в една кутийка от бисквити.

- Ще ти набавя длета, чукчета и дрелки от някой железарски магазин! – продължавах аз моята оферта.

- За това ли се домъкна, Дже, чак дотук, за да ми правиш подаръци, или си решил да се окичиш с ръчно изработени медали за храброст, родолюбие и трезва служба?

- Нещо такова! – излях последната глътка бира в устата си и веднага си взех нова кутия.

- Давай си скиците, преди да си изпил сутрешната ми бирената дажба. В девет отварям цветарницата! – истински ме зарадва самоук-тенекеджията.

Десет минути ни стигнаха да се уточним за всичко. Саймън ще накара железаря, който му прави рафтовете в оранжерията, да изработи самия калъп, а вече той собственоръчно ще изографиса всичките символи. От мен се искаше вместо на пиенето да наблегна на рисуването и да им предоставя схемата и размерите на персийския символ. Както и Саймън, аз също страдах от едно увлечение – притежавах перфектна, до патология, зрителна памет, с която печелех всички басове на тази тема в нашия взвод.

11.

Целия ден егоистично посветих на себе си. Разходих се из градчето. Обядвах на крак в евтина закувалня с крещящото име “Розата на Пенсилвания”. Купих си цветни маркери, хартия и две бутилки скоч. Не жалех парите. Знаех със сигурност, че Махамад няма да ми иска касовите бележки за отчет пред босовете си. Когато се прибрах в ранния следобед при Саймън, приложих всичките си умения на фокусник, за да му докажа, че в басейна му се въди екзотично морско животно около 80 килограма тежко, с набола брада и подпухнало тяло на отличник по злоупотреба с алкохол, майстор на молива.

Вечерта, около шест, заседнахме на скоч пред теракотения резервоар на новата среда за обитаването ми. Ковачът Тим Карсън и гравьорът Саймън Дъглас, професионално примерваха силите си, зяпайки моите скици.

- Ще стане! – обади се железарят Карсън.

Това беше цялата говорилня на тримата мъже, седнали след дългия трудов ден да си побъбрят за случките от младините си, да напсуват здравата тежките данъчни задължения за бизнеса си и да споделят взаимната си радост от факта, че вихрещ се в щата Южна Дакота ураган подмина тяхното ранчо.

След спартанска вечеря със сандвичи и бира любезният ми домакин напусна масата с думите “В работилницата съм!”, които останаха нечути от жена му Бренда. Тя ме заведе на втория етаж и посочвайки ми стаята за нощувка с брадата си, изчезна да бродира гоблена си. А може би и да попрочете брошурата, която ѝ подари майката на Саймън за сватбата им. Тънкото книжленце имаше дълго и изчерпателно название: “Как да посрещнем гостите – старите приятели на своята съпружеска половинка, когато свекървата страда от пристъп на мигрена” с автор Меги Дъглас, същата свекърва.

Сутринта, на кутийка традиционна бира, се събрахме снощният състав занаятчий. С лепило от една смачкана и почти празна туба възроденият гений на малката пластика залепи към желязната заготовка, изчукана от

коваческия виртуоз Тим Карсън, двете пластини с древните знаци, над които се трудеше неуморно цялата пролетна нощ. Аз, генералният рецензент на пенсилванския фалшификат, направо си глътнах езика от приликата с оригинала. Ако я нямаше бирата, с която да си овлажня гърлото и да спомогна преглъщането, идването на линейката за моята асфиксия щеше да бъде гарантирано.

За следващото си гостуване заминах още същата нощ със стария пикап на Саймън. Дали ме помни още Тасим Марабарук, който работеше като волнонаемен чирак в пералнята на нашия героичен Арабски корпус? Отървах го от прането на мръсното войнишко бельо, като го поканих на гости в Америка още в първите дни на своето пенсионерско безславно завръщане. Сега живее със семейството си в Кабакама, Минесота, с паспорт на гражданин на САЩ, направен му като нов от неговите земяци-специалисти по фината фалшификация на документите за начално и средно образование, данъчни декларации и абонаментни карти за лов на едрокопитни хищници.

12.

Макар и да беше пролет по календара, из улиците на северния град Кабакама още лежеше сняг, почернял от изгорелите автомобилни газове и пушека от безброй комини, стърчащи по два – по три от покривите на едноетажните, дървени къщи. Минах през целия трихиляден град, за да стигна до адреса, изписан на единственото писмо, изпратено ми от Тас, както сега наричат Тасим неговите нови съграждани.

Доближавайки добре изглеждаща стара къща, без малко щях да бъда повален в мръсния напластен сняг от един позимному облечен мъж, появил се изневиделица пред затворената входна врата.

Познах го, но го оставих да блесне с английския си:

- Кой трябва на Вас, господин? – мнимата му любезност изглеждаше по-реалистична от английското му произношение.

- Нося ти чувал с мръсните си гащи, бай Тасим! – почти успях да довърша находчивия си поздрав и бях награбен в силна приятелска прегръдка от бившия перач.

- Съжалявам много аз, Дже! – тръгна да се разлигавя той. – Аллах вижда небесата, колко рад аз ...

- Не искам никакви свидетели за това, за което дойдох да говоря с теб, Тасим! – прекъсвайки го, нарочно му говорех бавно за да ме разбере.

- Добро, добро! Влизай къща! Юлайат пилаф готви – скъп гост бъдеш! – тренираше той все още чуждия за него език и обноските си на добропорядъчен средностатистически американец.

Домашна топлина и ароматът на източни подправки ме посрещнаха в малкия хол, в който ме въведе тържествено главата на семейството Марабарук. По традициите на религията се хранехме двамата с Тас, който не млъкваше, разправяйки колко ми е благодарен за всичко. Почти не го слушах, а и разбирах трудно смесицата от думи в арабско-английския му език. Само научих, че дъщеря му Юлайат, за която уж щях да се женя – това беше повод да дойдат в Щатите Тасим и жена му с дъщеря си, цанена за моя невеста, – все още не е омъжена. Този факт вече не го притеснявал, ако съм дошъл за да му искам ръката на красавицата Юлайат. И през ум не ми беше минавала такава простотия, дори дъщеря му да е по-красива от самата Шехерезада, Семирамида и ... името на друга арабска красавица просто не знаех. Дали от признателност за явно любезното посрещане, дали заради вкусната храна, аз реших да зарадвам бъдещия си бабалък:

- Има време, бай Тасим! Има време! Красотата на Юлайат няма да се загуби! Както цветето на фурмата се превръща в сочен, сладък и желан плод, така и дъщеря ти ... – не намирайки продължение на своето хвалебствие и възхищение в стил стари арабски приказки, напълних устата си с хапка ориз, апетитно лъхащ на пресен кардамон.

- Благодаря Аллах скъп гост на мене! – рахатяса накрая бащата на прекрасната Юлайат, която въобще не съм виждал.

След като се нахранихме, както си седяхме на килима, без да ставаме, се излегнахме покрай стената. Големите възглавници, с които се подпряхме,

предразполагаха към хубав следобеден сън. За да прогоня сънливостта, извадих от самото си плоска бутилка бърбън и без да предлагам на моя набожен домакин, ударих една яка глътка. Мюсюлманинът Тасим се зае с наргилето.

Пак бавно, като даскал в началните класове на селско училище за изостанали в умственото си развитие деца, обясних на Тас причината за моето посещение. Той не скри своето разочарование относно плановете си да му ставам зет, но за моите планове не попита.

- Няма проблем, Дже! Приятел приятел дълбока вода ръка дава! – отърва се привидно от своето огорчение моят длъжник и добави: – Нош ще дойде човек прави паспорт. Трябва слушаш него.

Уморен от дългия път и плътния обяд, се унесох в дрямка. Чух как Тасим, стъпвайки леко, излезе от стаята. Чувствах се на сигурно място при сигурен човек. С лека ръка извърших замяната на постово дремуцане с добре охраняван, заслужен след тежка битка сън. Отдадох му се доброволно така лесно, както щеше да го стори за мен Юлайат, стига да я бих поискал за главната си съпруга.

Събудих се от раз от леко тропване на входната врата. Преместих се по-близо до прозореца и зачаках, мислейки за еротичната сценка от съня си, предизвикана със сигурност от кардамона: една индийска танцьорка тръгна да ми прави стрийптийз около пилона в бара, пълен с мастурбиращи войници, а когато си хвърли всичките дрехи, дойде при мен, потопен в розово джакузи, да ми изпраска японски еротичен масаж. Жалко за афродизиака от подправката – отиде на вятъра. Дано това да не се случи с новите ми документи за самоличност.

13.

Опитът ми за пазене на собствената си кожа, придобит през дългите години на службата в името на родината, не ме подведе. Вратата на стаята

се отваряше дълго и тихо, докато не се показаха в пролуката й двама мъже, един от които беше Тасим. Другият, по-млад, ме доближи в сумрака на стаята и сядайки точно пред погледа ми, ме заговори.

- Аз съм човекът за паспорта ви, господине! – неговият английски беше перфектен за разлика от физиономията му на търговец на плодове от някой северноафрикански пазар.

- Много спешно ми трябва, ако не искате да ви навлека удоволствието от неизбежните неприятности с федералните служби – те са по петите ми – направих аз всичко възможно да бъда пределно откровен и толерантен към тяхната игра на лични карти с ФБР.

Новодошлият гост погледна мълчаливия домакин. Тасим леко, но утвърдително кимна.

- За да ускорим нещата, бихте ли ни ориентирали в коя част на света имате намерение да отнесете предстоящите ни неприятности с американските власти? – обърна се вече към мен младият фалшификатор.

- Афро-азиатски регион. – Откровение за откровение признах си аз посоката на бягството си.

Служителят от тайното паспортно бюро се изправи и без да се сбогува си тръгна, съпроводен от все така мълчаливият Тасим.

След около двацет минути бащата на Юлайат се върна и взе да ме успокоява:

- Дже! Аз отива тоз човек. Връща след три часа. Всичко наред! Почивай!

Изминаха три часа, но не обещаните от Тасим, а трите часа след като изпих последната капка от бутилката си. Нея я цедих час и половина. Беше рекорд за мен, с който се изложих пред собствения си авторитет на професионален къркач.

Малко след полунощ в стаята ми влязоха пак двама мъже. Този път Тасим водеше някакъв индианец на възраст, отговаряща на годините, изминали от приемането на Конституцията на САЩ. Индианският шаман не ми обърна никакво внимание. Седна на килима пред мен, извади от една платнена торба скъп фотоапарат с явно прецизен обектив и една пластмасова кутия от сладолед за дома.

- Чай! – подаде на Тасим две торбички от мръсен плат, завързани с парцалчета в различен цвят, и с пръсти показа числото “две”.

Двете порции ужасно миришеща отвара дойде върху таблата, носена от услужливият чайник Таксим.

Намирайки по миризмата необходимата чаша, аптекарят от индианския резерват ми я подаде без задължителното във случая “Заповядайте, моля!”.

Както Лорънс Оливие играеше перфектно визитната си картичка – принц Хамлет Датски, така и аз полагах всичките си артистични усилия да се вживея в ролята на послушното мамино детенце. Поех чашата от ръцете на народния лечител и засърбах горещата лековита напитка. Добре че количеството течност бе не повече от две малки водки. По-късно разбрах, че работата не е в количеството, а в качеството. Този диалектичен извод го направих, когато на фона на горещината, разляла се по цялото ми тяло, усетих някакъв дискомфорт на някои места по кожата си, които леко ме сърбяха. Опипах първо лицето си и не повярвах – цялото бе покрито с големи колкото лещници възли, грапави и мазни. На слабата светлина от крушката на тавана огледах ръцете си. Бяха бели като калосани чаршафи в хотел пет звезди, нашарени с розови, окръгли и надигнати, леко кървящи едри пъпки. В сравнение с балонясването, причинено ми от помощника на Махамад, това пъпчиво преживяване ме изплаши повече с гледката си, отколкото с болката. Проверих краката си, корема, раменете. Бръкнах в гащите – навсякъде бе същата дерматологична картинка. Напънът да свържа новото си състояние на прокажен и фотоапарата пред мене ми пречеше да изпадна в адекватна паника.

Мърморейки си под носа някаква национална мелодия, Винету, вождът на червените пъпки, взе фотоапарата и нащрака сума ти снимки на лицето ми, страдащо от някаква прогресираща форма на индианска екзема, човешки лишеи и тревисто-чайни плесени.

Прибирайки скъпата снимачна техника в мръсната си торба, майсторът на обектива, дерматологът на племето изпаднали в немилост пред държавната сигурност военни пенсионери и мълчаливият заклинател на неznайната болест ми подаде втората чаша поизстинал чай. Изпих го почти на екс, за

да се отърва от пъпчасалия си живот. Почти веднага почувствах нарастващ световъртеж и натрапчиво безразличие към околните. Не ги видях повече тази кошмарна вечер – строполих се на килима така, както си седях кротко и възпитано на гости при един фалшив арабски американец и един истински индиански кожно-фармацевтичен магьосник. Рязко загубих остроумните си мисли и отпраших в наркологичната лечебница на воден масаж в компания на едрогърдести стрийптизъорки с булченски воали върху хихикащите физиономии на дърти персийски девственици. Горещият пустинен пясък, с който ме засипа този приспивателен психомикс, бе последното нещо, което усетих онази фантастична нощ.

“Спи спокойно и волно

с пъпки чудесни

детенце доволно

от тревички небесни!”

Този арабски песен вече не го чух.

14.

Първото, което си поисках, когато се събудих, бе огледалото. Такова нямаше в стаята ми на скъп гостенин. Разглеждайки ръцете си, не намерих по тях никаква следа, никакъв спомен, никаква бележка за снощните ми кожни преобразувания. Както бързо изтрезнявам, така бързо и забравям лошите моменти от скапания си живот. Повтарящите се шеговити метаморфози със здравето ми рискуваха да се превърнат в традиция. Лошото бе това, че не ми правеха впечатление, както вече си казах за успокоение.

Погледнах през прозореца – от стария пикап на Саймън нямаше следа. Сигурно с него върнаха червенокожия документалист.

Нямаше къде да се размотавам много-много. Легнах върху възглавниците с ръце под главата и необезпокояван от никого, зачаках новите изненади.

Заедно с миризмата на поредния специалист в стаята влезе Тасим. За мое учудване този път беше сам. Носеше голям, дебел пощенски плик. Остави го в краката ми и изнизвайки се през вратата с гърба напред, изрече:

- Плик има всичко! Обяд агнешки главички!

- Стига да не са пъпчиви! – пошегувах се аз, но не бях оценен.

Услужливият ми хазаин вече затвори след себе си двете половинки на вратата. А аз вече бърках в плика и изваждах всичко от там.

Хладнокръвно подредих нов за мен пасианс без приложена инструкция. Към новия ми паспорт със снимката от оригинала, сигурно са го взели в момента на наркотическото ми оздравяване от индианската кожна болест, сложих пакетчето от бяла хартия с цифра 2. Хартиено пакетче 1, паспорта със снимката на мъж, болен от страшна уртикария, на когото дори аз не намирах никаква прилика с лицето си, но със същите имена върху дебел медицински картон от кожно-венерическия диспансер, наредих настрани от първото тесте. Знаейки какво търся, прерових медицинската документация. Сънародниците на Тасим си знаеха работата. На последната страница намерих може би най-важния документ, адресиран от “лекуващия ме доктор Бронсън Хеде” до граничната полиция на Съединени американски щати. В него накратко се описваше състоянието ми, ходът на болестта и безуспешното лечение с тежка медицинска терминология. Най-интересното бе накрая. Доктор Хеде ме изпращаше в специализирания санаториум “Памук кале”, Турция, и даваше своето уверение за това, че болестта ми не е заразна за околните.

Още същата вечер бях качен в колата на Тасим, с която тръгнахме за канадската граница. По пътя се отбихме на гарата на неприветливия град Кабакама. Взех от камерата едно старо кожено куфарче, пълно догоре с инструментите на Саймън и неговите инкрустации. Персийският Черен символ също беше там. Сега аз бях графьор любител.

През целия път от 230 километра бях принуден да слушам арабска музика и коментарите на Тасим Марабарук за изпълнителите, които той познавал още от далечната си родина. Не се уморих. Слизайки в предградията на граничния град Монтая, аз си напях новите ми паспортни имена в ритъма на тъжни арабски балади.

Наех си стая в мотела. Платих за три дни напред. В четири сутринта закусих с чай №1, а в седем часа вече шашнах граничните полицаи с новата си кожна премяна. Контролът мина бързо. Митничарите пък дори не си направиха труда да бръкнат в железарската ми чанта.

15.

На 12 април пристигнах в Истанбул с кораб от Италия. Не успях да си уредя такси заради пъпчасалия ми вид, от който всичките хора около мене се разбягваха като от прокажен. Защо “като”? Дори кола от рент-а-кар наех с голям зор и голям бакшиш.

В “Памук кале” си отдъхнах. Никой не ме забелязваше. Бях един от всички—по улиците сновяха цели томове на “Световната Дерматология на народите през вековете”. Този уникален курорт си вадеше парите от едни малки червени рибки, живеещи в плитките гьолове около града. Те бяха нещо като пираните хуманисти, щото се хранеха с пъпките по телата на болните, плюснати в топлите плитчини.

Нямах представа как се нарича човек с алтруистични чувства към рибите, но се проявих като такъв – не отидох да нахраня водните животинки с моите “кожни гнойно-некротични прояви”(по доктор Бронсън Хеде), за да не се измъчват горкичките от болки в коремчетата си или, не дай боже, да потърсят помощ от реаниматор-клизматолог. Вместо това си набавих дрехи на геолог и отпраших към съседните планини, за да се превърна за пореден път в Рон Уилсън, с паспорт на когото, но с моята чистомуцунеста снимка, ме снабдиха моите приятели от Кабакама.

Вече доста добре се бях специализирал в превъплъщенията си. Един-единствен път обаче щеше да стане засечка. Търсейки уединено местенце, аз се озовах под един мост в един голям град. Таман си изпих чайчето №2, когато бях атакуван от една тайфа клошари. Имаха физиологична нужда да ме ограбят. Гледката на метаморфозния сеанс с физиономията ми ги хвърли в панически страх. Както рязко се бяха нахвърлили върху мен, така и рязко ме изоставиха сам-самичък, полегнал върху мокрите камъни в една студена

вечер. Дори не ме покриха с някоя дрипа или поне с одеяло от социални помощи за бездомни. Това се случи в Париж. Пристигнах там по една обява в едно специализирано австралийско списание, набиращо кандидати за една експедиция в Сахара. Географското дружество, медийният орган на което и беше това списание, организираше проучванията си за влиянието на мъглата върху растежа на мустаците при дребните влечуги в условията на пустинния климат на Северна Африка. Направо ударих бингото с тази обява. Тя коренно промени плановете ми. Иначе щях да се подлагам на хормонална терапия, за да придобия външните признаци на човек от негроидната раса.

Когато се събудих под моста, нарочно се изкъпах в реката, за да мириша на кал и тиня – реших да се представя за началник на географската експедиция. Със списанието в ръка се поразходих пред главния портал на Философския факултет. Както е известно, хората, решили да си посветят живота на тази наука, всички до един са перковци до такава степен, че дори не са в състояние да си припечелват пари за прехрана. Да не говорим за коли, скъпи къщи, красиви съпруги и модно облекло. Черен хайвер с шампанско – само на приема на Нобелевия комитет по случай наградата на одного от тяхната среда за дългогодишни дълбоко научни изследвания. С лекотата, с която намираш ключа за крушката в кухнята у дома си, открих двама платоновци на една пейка в градинката пред централния корпус на факултета им. Бяха облечени в изтъркани дънки и китайски бели фланелки от един долар за дузина броя. Задълбочено четяха двамата от една дебела книга с пожълтели страници.

- Момчета! – обърнах се аз към тях, но не бях удостоен с никакво внимание.

Вдигнаха си главите едновременно само тогава, когато сложих списанието върху книгата им.

- Момчета! – повторих аз, гледайки умните им лица с кисели физиономии на разочарование от наглото прекъсване на увлекателното четене. – Аз съм

професор Рон Уилсън, организирам едно научно, географско-аналитично изследване. Предоставям ви уникалната възможност да осъществите философски анализ на моите разработки.

Младите философи философски мълчаха.

- Какво ще кажете да пороботите върху актуалната тема за концептуалната взаимозависимост на елементите от антагонистично противоборстващите страни на единната, алогично преобразуваща се система на органичния свят в условията на насилствената цикличност на неблагоприятните климатични предпоставки в хода на еволюционния процес, конкретизиран в минимализацията на локализационните причини за прогресиращо развитие на индивидуалните ценности, придобити при изолационистична топонимна безизходност?

Сега вече, след моите философски упражнения да ги заинтригувам с работата си уж по изучаването на мустакатите гущери, лицата на младите философи грееха от предвкушване на истинска философска проява.

Зарибяването на персонала завърших с това, като им оставих, срещу бележка разбира се, малко пари и списъка от вещи, които трябваше да бъдат закупени от тях до моето появяване в Париж след няколко дена. “Заминавам за Кантарула. Ще изнасям доклад за психогенното таранкулясване на тарантулите като плод на тяхната доброволна карантулационна туларкаляция!” – сбогувах се аз и отпраших към гарата. С очите на гърба си ги видях как впаднаха в еуфорична екзалтация от предстояща реализация на полемичната кастрация на фундаменталната си наука.

16.

В Париж пристигнах рано сутринта три дена преди заключителната фиеста, която реших да посветя на светлата памет на моя доскорошен приятел Махамад, който под името Али Осман Рамзавани търкаше сега наровеите на федералния затвор някъде из дебрите на системата за опазване на националната сигурност на моята мила Родина.

Докато чакахме полета до Нджамена, прегледах атрибутите на празничното събитие, закупени от моите старателни сътрудници. Всичко си беше на място.

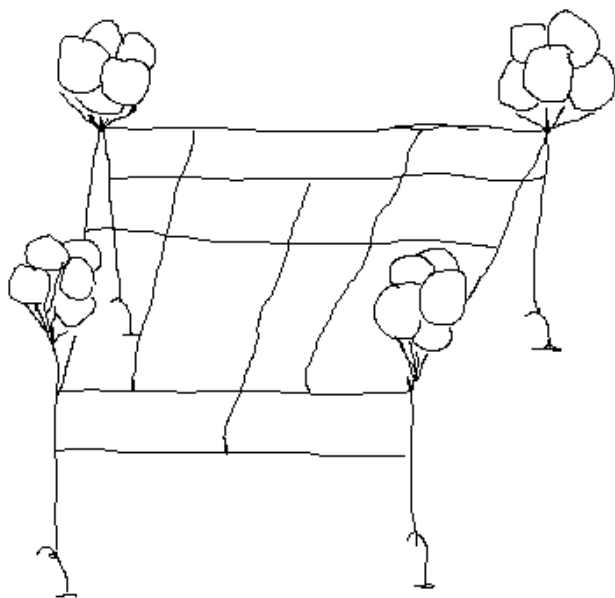
Последното си пътуване до крайната спирка Лулубудуду извършихме с луксозния авиолайнер от Първата световна война. Повръщахме всички заедно с пилота. Той бе принц на едно племе от Чад, забравих екзотичното му название, и взеше една клетка с женски зайци за подарък на кмета на Лулубудуду. Гризачите не повръщаха, но със сигурност са загубили плодовитостта си от свръхемоционалното и крайно екстремално возене в самолета, приличащ на кашон от ръчна хладилна камера.

Пристигнахме в градчето късно вечерта. Без малко да не успеея за шопингтура си из пазара за камили и техни принадлежности. Посетих и супермаркета за битова химия – телефонна кабина с четири артикула стока, които бяха стандартни за регионалната търговия и които ги помнех още от службата си по тези места: керосин за газените лампи, талк против въшки, пет флакона лак за коса и десеткилограмови пакети със сира за борба с пустинните плъхове. Друго не ми и трябваше. Знаех си работата. Върнах се при екипа си в хотела от веригата “Шератон – desert”: въшлясал дюшек от камилска вълна под навеса от сухи палмови листа. Ударихме го на сън.

Целия следващ предиобед посветих на инструктажа. Повтарях едно и също в планираната от мен последователност десетина пъти, докато мозъците на моите помощници, обременени от прекомерното философстване и аналитично-причинноследственото логистиране на съществуващата действителност, възприемат задачите си от практическа гледна точка.

С настъпването на сумрака поехме пътя на експедиционните си задължения. Когато до заветния кладенец оставаше не повече от една миля, отбихме от керванната пътека за първия етап. Под прикритието на нощта напълнихме двайсетина детски балона с хелий от флаконите, които носехме от Франция. Закачихме ги към една корда, вързана към един метален кол, забит в пясъка. Пуснахме кордата и освободихме макарата. В продължение на четири часа се занимавахме с балони, корди, колове и

друга техника, докато не монтирахме по периметъра над Червените скали една система от кордови трасета, по които се движеха няколко малки контейнера, задвижвани дистанционно от ръководителя на мисията, Моя Светлост сержант Джералд Ларкин. Уникалната система от хелиобалонната влекова композиция, претендираща за звание “Единствената по света и у нас в пустинята”, схематично представляваше нещо подобно:

Всичките контейнерчета с отваряемо дъно бяха снабдени с видеокамери, оборудвани с прибори за нощно виждане, но всеки от тях имаше свое предназначение. Първият имаше на борда си стъкленица с двеста грамма камилска сперма, във втория сложих един голям парцал, напоен с менструална камилска течност. Третият и четвъртият бяха натоварени с топчета тесто, направено от мен от смесване на керосин, талк против въшки и сяра против плъхове, с монтиран във всеки от тях минидетонатор и една ампула фосфороводородест цианид.

В 03.15 започнах операцията си под кодовото название “Древно-персийската символика като приоритет в съвременната борба за символичното съществуване на военния пенсионер от американската Армия”.

На монитора в командния си пост наблюдавах картината над скалите: ето ги няколко другари на Махамад, облечени в бедуинските дрехи, седнали

до едно малко, до осем парчета, стадо товарни камили пред кладенеца; на трийсет-четирийсет метра от тях до една дупка в скалата – сигурно е входът в пещерата–още двама души. Усмихнах се. Бях сигурен, че ще има посрещачи или засада – зависи от гледната точка. Моята или на Махамад – Али Осман.

17.

Имайки предвид шестгодишния си опит от службата по тези места и перфектния ми военностратегически план, без капка скромност се чувствах Александър Македонски на XX век във воденето на пустинната война. Всичко си имах: цел, въоръжение, противник, плячка. Затова така лесно постигнах победата с тактиката си на “изненада и бой до дупка”.

Под контрола на видеокамерите използвах първо биологическото си оръжие: отваряйки дъното на двата от контейнерите, бомбардирах врага с хормонална примамка – спермата я хвърлих от северната страна на камилското стадо, а парцала с менструалната течност–от южната. Разгонените животни бързо надушиха признаците на противоположния пол и се втурнаха към моите примамки: царете на пустинята–към женските хормонални благоухания, а цариците им – към мъжките. Подскачилите от изненада псевдобедуини бяха атакувани от мен с тестени бомби, които при взривяването си отделиха достатъчно количество циановодород, за да отровят хората, но не и да засегнат разбягалите се камили. Те ми трябваха за план Б.

Оставяйки асистентите си на командния пункт, след десетина минути доближих входа на пещерата, без да се страхувам от токсичното въздействие на удушливия газ. Водородът бързо се свързва с кислорода на атмосферата и се превръща във вода. Течният цианид, паднал като дъжд, бе на секундата попит от сухия пясък.

Влязох в пещерата. Не вярвах в заклинателни думи, преместващи огромни камъни и цели скали. Извадих от раницата си един двестаграмов

пакет пластичен експлозив и помагайки си с фенерче, го залепих към варосаната стена, зад която се криеха несметните персийски богатства по думите на Махамад Раджавани.

Не чакайки, докато улегне пушилката от взрива, пак се върнах в пещерата. Влязох в тайното помещение през дупката от експлозията, държаейки в протегнатата напред ръка пенсилванското копие на Персийския Символ. Влъча на фенера видях полусферична стая с размери на родителска спалня на нормалното американско семейство. Стената на стаята представляваше редици от ниши, във всяка от които стоеше едно неголямо сандъче като онези за двацет противотанкови гранати GPT-12. На всяко сандъче с бяла боя бе изрисуван по един символ от онова желязо, копието на което носех със себе си. Напрягайки се да разгадая скритата писмена парола, дочух едва доловимото, характерно бучене на двигателите и свистенето на перките на два хеликоптера “Сикорски” от Военновъздушните сили на САЩ. Въпреки че допусках възможността за такава изненада, не ми стана много приятно да се нагърбя с ролята на гостоприемен домакин.

Габнах първото, най-близкото до мен сандъче и го дръпнах силно към себе си. Дали от бързото движение, или от старостта на материала, но проклетата тежка щайга се разглоби в ръцете ми, посипвайки пясъка около мен с едри жълтици на дебел златен слой. Нямах време да ги събирам. Направо отидох до следващия сандък и отворих свободно—нямаше катинар—капака му. Както и първия, бе пълен със скъпоценен метал. Оставих Символа на съседния рафт—не бях графолог, нито иманяр любител, нито специалист по древна писменост и символика. Бързичко напълних раницата и под звуците на приближаващите вертолети хукнах натам, където бях принудил камилския харем да куфее от миризмата на мъжката семенна течност. Разтегляйки подготвената за план Б — бягство от бойното поле върху гърба на разгонена камила, телескопична въдица със закрепената на свободния ѝ край парцалка, напоена с камилска сперма, яхнах една от камилките. Държаейки хормоналния парцал със спининга пред носа на превъзбуденото животно, което ме взе, може би, за своя очакван сексартньор, заблъсках хълбоците ѝ с токовете на кубинките си. Мислих си в този момент само за

едно: дано тази камила не си пада по правенето на френска любов – тогава работата ми щеше да загрубее много. Но животинчето, издължавайки шията си в надушването на мъжкарското присъствие пред носа си и подгонено от ритниците ми, запраши в тъмнината на пустинята.

Пак по звука на моторите познах кацането на хеликоптерните гости пред Главната Порта на Персийската Пещера. Дали ще ме извинят, че не съм ги посрещнал радушно с хляб, сол, френско шампанско и личното си присъствие?

18.

В продължение на следващите пет денонощия не правих абсолютно нищо друго, освен да гася с дъждовна вода пламналите си пети, бягайки от колегите на Махамад и останали без домакинско внимание гладните си пещерни гости от американското разузнаване. На шестия ден попаднах в едно забутано южноамериканско селце. Дори не знаех нито как се казва, нито към коя държава е зачислено – бе толкова загубено в гъстата гора, покриваща някакви планини.

Без проблем си намерих квартира – един пълен с кокоши въшки коптор с прозорче без стъкло за пет долара на месец. Нямах много пари – от пътните двайсет хиляди, дадени ми от доскорошния ми шеф Махамад Али Осман Раджавани, останаха около стотина долара. Не бях от капризните. През целия си живот рискувах само с парите, но не и с живота си. Така че реших да падна на дъното, както казват гангстерите, на пианското си съществуване в това горско кътче.

По цели дни се наливах с царевична парцуца. Опиянен от ракията и страха за живота си, правех философски анализи и разбори на събитията, зафичили ме в тази дупка. Началото на всеки ден го смятах за последно – голяма паника ме гонеше. Затова първият ми тост винаги е бил: “Чао, Дже!”.

Една ранна, задушна сутрин някой здраво ме разтърсваше върху дюшека ми от царевичен мъх. С голямо усилие отворих очите си и с огромна изненада видях пред себе си една готина девойка, цъфнала от доволна усмивка. Смразяващо приятен аромат на скъп френски парфюм ми подсказваше, че образът на момичето не е плод на алкохолния ми делириум.

- Джералд! Не ме ли познахте? – освен култовия парфюм тя притежаваше и възпитание на интелгентка, култово заложено у някои хора, с които така и не успях да общувам през моя скапан, военно-пиянски живот. – Това съм аз, Мойра Фрайтаг!

Алкохолните видения пак се засилиха да ме обладаят, щото девицата, облечената в дънки и потник, сексапилно подчертаващи нейната прелестна фигура, въобще не приличаше на онази Мойра Фрайтаг, която познавах. Съседката ми, младата археоложка, която живееше над кварталното кафене, се движеше винаги облечена в едни старомодни костюми на баба ми, с вързана на старомомински кок коса и с дебела папка под мишницата. Носеше и очила. Дори ние с Франк не гледахме подире ѝ – беше една захлупена сива мишка без дупе, без цици, без капка шармантност, която демонстрират повечето жени.

- Как да ви го докажа? – симпатичното ѝ, леко гримирано лице се изкриви в мъчителен размисъл и искрено напъжение, но след миг просветна с още по-ярка лъчезарност. – Нали помните песничката, която пяхте с вашия прител Франк, Бог да го прости, когато са почерпвахте малко повече?

Беше направо театрална премиера на пътуващ цирк да чуя от това прекрасно момиче, паднало на главата ми, откъс от една стара цинична салдафонска песен на нашия взвод:

“ Дий! Ние, ние, ние,
старите войници!
Дърпаме ви цици
на младите момици!”

Бард-изпълнителката се спря и не прочитайки в изумения ми поглед признаците на познанство с нея, продължи:

“ Дий! Ние, ние, ние,
Ветераните!
Ще си превържем раните
с фустите ви насраните!
Дий! Ние, ние, ние
как обичаме деца
с голи сочни дупенца

да ни тропат момински хорца!”

“И тресейки голи цици,

да ни водят в ръченици!” – довърших циничната песничка и сигурно рязко станах, щото залитнах здраво, но не успях да се строполя на глинения под – Мойра ме подхвана под ръце. Аз ѝ се оставих да ме прегърне и изненадващо и за двамата ни, се разразих в едно ту ли мъжко, ту ли пианско, ту ли радостно, но облекчаващо, ридание.

След като бая се изложих пред младата госпожица, седнахме един до друг на моята кушетка.

Предложих на Мойра да опита от пиенето ми, с което се препитавах напоследък.

- Благодаря ви, Дже, но трябва да си взема багажа – и без да дочака въпросите ми за нейните планове в моята компания, излезе от хибарката ми.

Видях през прозореца как се отвори страничната врата на един огромен джип със затъмнени стъкла, спрял пред оградата. Оттам се показва един мъж с тъмни очила и подаде на момичето един голям куфар и една голяма туристическа раница. Черноочилатият пиколо не си гледаше съвестно работата и остави Мойра с багажа ѝ на пътя. Отидох да ѝ помогна. Докато изляза на улицата, борейки се с алкохолния тремор на краката си, видях само пушека, вдигнат от заминалото си возило. Двамата с гостенката ми довлачихме раницата и куфара в стаята ми. Дишайки на пресекулки от непосилното за моя отровен от алкохола организъм физическо натоварване, се тръшнах на леглото. Хванах шишето за тънкото му гърло като за спасително въже, хвърлено ми на дъното на злокобния каньон, наречен “Алкохолизъм” и тръгнах да го надигам, но погледът на Мойра, пълен с приятелско осъждане, ме спря. Не си повярвах за кой ли път днеска. Явно денят

упорито ми готвеше изненада след изненада, рискувайки да се превърне във върволица от илачи в рецептурника за шокова терапия на изпаднал в отчаяние стар и никому ненужен пияница.

19.

- Знам, Джералд, че имате много въпроси към мен,—наруши мълчанието археоложката,—затова съм тук да ви дам изчерпателни, колкото успея, отговори. Ще се старая много, ще видите! – добави утвърдително момичето.

- Първо ми кажете, Мойра, що не ме отведоха със себе си Вашите придружители? – не успях да скрия любопитството си за несъстоялия се мой арест. Кой знае, може би в затвора щях да пукна по-бързо, за да се отърва от шибания си живот.

Вместо отговор Мойра стана и лукаво усмихвайки се, отвори куфара, извади от страничния джоб един голям жълт плик и една малка червена кутийка като за някое бижу. Първо извади от плика едно писмо и разгръщайки го, ми го подаде. Поех го в ръце, трепереци от недостиг на спирт във вените ми, но като започнах да чета текста под логото на Президента на Съединените американски щати, треперенето така се засили, че протегнах листа на момичето да го прочете. Бях толкова развълнуван, че схващах само отделните изречения: “ ... за мен, Президента на ... е чест да удостоя ... сержант Джералд Адам Ларкин ...с почетно звание “Кавалер на Ордена ... за героичните му действия ...за приноса му ... националната сигурност...”

- Няма ли да отворите кутийката, за да видите ордена си, господин Ларкин? – подкани ме радостно Мойра.

- За това има време—мислех се за скромен по рождение,—по-добре ми разкажете с какво съм го заслужил, щото е голяма изненада за мен. Аз се готвех за пандиза, а то какво излезе? Че съм герой, така ли? Не ми е понятна цялата тази работа, момичето ми!

- Чакайте малко, Джералд, аз така съм развълнувана от всичко, което направихте за Родината ни, за науката, за целия свят, за мен! А и нашата среща! Толкова съм благодарна на съдбата, че ви има! Не знам дори откъде да започна!

- От самото начало! – не й дадох много-много време за ласкателства.

Тя пое дълбоко въздух и издишвайки с облекчение, започна да ми разказва дългата, чак до мръкване, история, претендираща по-скоро за приключенски роман, отколкото за една необичайна случка, случаен участник в която съм бил аз, един абсолютен пройдоха.

20.

Вечерта, когато Мойра се върнала от заложената къща на горкия Хайм Голтайберг, тя веднага седнала пред компютъра си, за да потърси изображението на Железния предмет с тайната символика в някой от сайтовете, работещите по историческо-археологически теми. Навсякъде получавала един и същ отговор: “Подобен предмет не може да бъде открит!” През нощта в жилището ѝ нахлули агентите на ФБР, засекли нейния адрес по компютърната мрежа. Те търсели хората, интересувашите се от антики с арабски, персийски, вавилонски и тем подобен произход или продаващи такива. По техни данни една международна терористична групировка изведнъж се заела с проучването на нелегална търговия с археологически предмети с висока стойност. Младата археоложка им разказала откъде си е набавила снимките. Агентите поставили Хайм под наблюдение. Когато отишъл да ме търси, влезли в магазина му и прибрали Символа. Арабите, отвлекли евреина Голдтайберг, успели да се отърват от проследилите ги фебееровци. Когато бил арестуван Али Осман, който доброволно си изпял и за мен, и за пещерата (за нейната тайна, но не и за мястото ѝ в пустинята), и за тяхната организация, всичко се подредило по местата си като детски пъзел, като римска мозайка, като мезето и поркането.

Арабският арестант разказал на тайните служби, че е член на една радикална ислямистка организация, подпомагаща мюсюлмански държави, борещи се за независимост на “чистото вероизповедание”. Наричала се “Синове на Свободен Ислям”. Преди три години един отряд от тяхната организация, воюваща на страната на една от враждуващите североафрикански държави, тръгнал на диверсионна акция. По пътя намерили един ранен мъж пред една пещера. Раненият в корема отшелник им открил една зловеща тайна: бил наследствен пазител на съкровищата на царица Шайлала. Заедно със златото пазел едни папируси с текстове, които, прочетени по схемата на откраднатия от американски войници, демек от нас с

Франк, Черен символ, ставали крайно опасно оръжие. Хората, чули тези молитви и заклинания, изпадали в дълбок транс и изпълнявали безпрекословно всички нареждания, отправени към тях.

Минути преди да умре, царският пазач ги предупредил, че всеки човек, доближил входа на пещерата със скритите зад варосаната стена богатства и папируси, умира в страшна агония, ако не носи със себе си Черния символ.

Бойците от “Синовете на Свободния Ислям”, не вярвайки в мистериозната сила на някакво си там желязо, се втурнаха към пещерата. Всичките, освен Махамад ибн Хюсейни ал Рашид, паднали на земята пред входа и за секунди умрели в страшни конвулсии с кървава пяна на устата. Останал случайно жив, нашия човек се е добрал до началниците си и им докладвал за случилото се. При неколkokратните си опити да влязат в проклетата пещера всичките му бойни другари загинали по същия начин. Тогава било решено да поставят пред пещерата охрана, облечена в дрехи на пустинните номади, и да я пазят, докато не бъде открит Черният символ. С помощта на древните зомбистки заклинания, по инструкция на символите, ислямистите планирали да осъществявят своите терористични актове на територията на САЩ.

Къде с подкупи, къде с изнудване “Синовете” се сдобили с адреса ни. В деня, когато съм погребал Франк и ме отвлекли арабите, Мойра посетила магазина на Хайм.

Оттам нататък вие, Дже, пострадахте най-много! – съжалително се усмихна момичето.

- Гладна ли сте? – пропуснах покрай ушите си последното й, пълно със състрадание изречение. - Ще отида до хазайката да взема нещо за вечеря!

Върнах се с няколко студени царевични питки, буца жълто козе сирене и парче ламска пастърма. Носех и една бутилка ракия за себе си и глинено гърне с четвърт галон домашна бира за Мойра. Тя си беше се облякла пуловер и ме чакаше седнала на единственото столче в моята бърлога.

- Искате ле, Джералд, да ви разкажа за царицата Шайлала, докато празнуваме вашето награждаване?

- Нямам нищо против, но трябва да се преместите на кревата ми, за да мога да подреда вечерята върху единствената маса в моите царски апартаменти! – усмихнах й се аз, посочвайки с поглед трикракия стол без облегалка.

21.

Служейки си само с един тъп нож и една крива вилица, започнахме тържествената вечеря. Мойра, възбудена от историческата тема – все пак ѝ е професия, ми разказа една подетски увлекателна приказка.

Научавайки от агентите на ФБР за Черния символ, Мойра предприе задълбочено проучване на писмени източници, за да стигне до историята на Древната Персия. Ето какво успя да открие.

В разцвета на Персийската империя царят на едно васално царство решил да погуби персийския шах, за да си върне правата на абсолютен и единствен владетел на земите си. За целта той изпратил на падишаха за жена своята дъщеря принцесата Шайлала.

Прекрасната, със загадъчен поглед и горделива осанка принцеса пристигнала в двореца на персийския владетел с цяла свита прислужници, множество сандъци, пълни с дрехи, украшения, гримове, обувки. Поразен от нейната красота, бистър ум и неподправена ерудиция, властелинът на огромната империя се захласнал по новата си съпруга, пренебрегвайки другите, многобройните си жени от харема. Тръпката от красотата на Шайлала обаче, не му пречила да си гледа управлението на империята.

Но това не е влизало в плановете на царската дъщеричка, инструктирана от баща си. Тя често четяла на глас на колежките си от харема от едни папируси, донесени със зестрата ѝ, приказки от нейната далечна родина. Жените от императорския харем ставали унесени, замаяни и се подчинявали на младата принцеса като робини, като възпитани деца, като марионетки, като войници новобранци на взискателния и строг генерал. И в ролята на този генерал била самата наша Шайлала, защото четените от нея папируси не били никакви приказки, а тайни заклинания на шаманите от племената, живеещи на земята, управлявана от баща ѝ, васал на шаха. В една тъмна ветровита нощ персийският император привикал целия си харем, евнусите, стражата и прислугата в голямата зала на двореца си да отпразнуват поредната му военна победа. В разгара на празненството, използвайки шаманските заклинания, тайната агентка на баща си и предана патриотка на родината си принцеса Шайлала превърнала всички присъстващи хора в едни безмозъчни зомбита. Накарала войниците от охраната

да разбият имперската хазна и да натоварят със злато и скъпоценни камъни двадесет големи талиги. Наредила на прислужниците да подготвят жените на падишаха за дълго пътуване, като им съберат багажа и храна за из път. После изкомандва хипнотизираните хора да следват един евнух дотам, докдето той щял да ги заведе. Ясно било къде – при татко й. А зомбираният й съпруг влязъл в клетката на дивите зверове от личната му зоологическа градина, направена за многочислените му сополиви наследници, и бил изяден с голям апетит от вечно гладните хищници.

На сутринта, когато в двореца дошли везирите, опечалената уж, любяща съпруга им прочела “завещанието” на падишаха, умрял след мъчителна криза на хронична сърдечна недостатъчност трета степен, бъбречно-белодробна форма. В него кандидат–покойникът призовавал висшите управници на империята си да се подчиняват на неговата избраница и наследничка на имперския трон, любимата жена Шайлала, така като са го правели за него, великия Шах, Единствен Владетел на Великата Персия. В отговор на съмнението, подхвърлено ехидно от Генералният Везир на Империята, превратаджийката започнала да чете заклинанията от преписаните лично от нея папируси на баща й. Очакваният зомбиращ ефект не настъпил, защото само оригиналните писмена обладавали магическа сила. Принцесата била арестувана и зверски измъчвана, за да признае истината за липсата на Господаря. Тя стоически издържала жестоките мъчения, но не си признала стореното. Умряла от тежките си рани. Така се зародил изразът: “Мълча като партизанин – загина като герой!”

Изпратените от Шайлала хора, натоварени с падишахските богатства и оригиналните шамански папируси, също ги сполетяла несполука. Една жестока дългодневна пустинна буря им объркала пътеките и вместо да пристигнат в двореца на бащата на принцесата, те се заблудили и останали насред пустинята. Когато природната стихия се отдръпнала, останалите живи войници и жените от императорския харем се заселили близо до една пещера, в която складирали за дълготрайно съхранение златото и автентичните заклинания на незнайните магьосници – психотропното оръжие на принцесата Шайлала.

22.

Опиянен повече от сладките приказки на Мойра, отколкото от чаша ракия, заспах върху една дрипава ватенка на пода. Както и се полага на Кавалера на ордена “За особени заслуги пред Майката-Родина”, джентълменски отстъпих ергенското си легло на разказвачката.

Събуждайки се без махмурлук за първи път от хиляда години здраво фиркане, видях до стената с прозореца да стои с гръб към леглото ми моята млада гостенка по потник и бикини с прашка. Видът на апетитното, като че ли усмихнато, стегнато дупенце, ме накара да се сетя за моя знаменит приятел Тинто Брас и неговото фетишистко изказване, станало за мен девиз за любимите ми части от женското тяло. “Аз съм романтичен. Има хора, които могат да се разреват пред някакъв чуден залез. А аз – при гледката на един чудесен женски задник. За разлика от лицето, задните части на една дама не могат да ме подведат. Защото, когато едно дупе е весело, то просто си е такова. А ако е тъжно, за нищо на света не може да се развесели. Тук, за разлика от лицето, не помагат нито гримът, нито червилото!” – кажете го по-добре от стария кинаджия!

За да не се разплача от умиление, страшно ми се допи едно питие, но гледката на перфектните пропорции на женското тяло пред мен не ми даваше право на избор: дупе или текила? Дупето надделя! Усетих отдавна забравеното чувство на онази особена топлина между краката си и отказах традиционната си сутрешна доза алкохол. Трябваше ми една секунда време да се реша да отида до девойката и прегръщайки я отзад, да се допра със затопленото си място към прасковидното ѝ задниче.

Язък! Точно в тази секунда сладкодупестата девойка, гледайки ту към нещото, което държеше в ръцете пред себе си, ту към далечината през прозореца, се обърна към мен. Без свян за оскъдното си облекло, с интригуваща усмивка тя изрече:

- Добро утро, Джералд! Бихте ли дошли, моля ви се, към прозореца?

Както бях само по гащета, станах и правейки три-четири крачки, разделящи ме от момичето, забелязах в ръцете ѝ един жълтеникав предмет с формата на кръгла питка като от онези, с които я вечерях, но с изръфана среда.

Заставахме един до друг. Мойра вдигна геврека и държейки го в пролуката на прозорчето, авантюристично ми нареди:

на мравояд и презрамки от канап. Нямахме по света човек, учен или естрасенс, който да знае превода на това изречение, нито пък какво ли ще се случи с мен и с моята приятелка Мойра.

Засега ние с нея, напук на незнайния екхибиционист, притежавахме едно нещо, което здраво ни обединяваше. Тя го притежаваше физически, а аз – емоционално. Това бе нейното весело дупенце.

Чао!

“ Ако се запиташ за смисъла на живота си и намериш отговора – ти си победил суетата!!!”

С чувство на приятелство и признателност подарявам тази гениална сентенция на моите приятели Емил и Младен Арабаджиеви – основатели на “Денил”.

Подпис: Пип Волант.

“...–От надгробни храсти ли имаш нужда, мой? – ми се сонна Саймън...

- Праща ме шерифът да му купя букет цъфнал канабис за шестнайсетия рожден ден на малката му дъщеря! – бе моето “Добро утро, стари приятелю!”...”

Може би точно този диалог е първата ни среща с един ексцентричен, на места циничен, но положително завладяващ разказвач.

Именно разказвач, а не писател или философ, защото е страничен, егоистично-апатичен зрител, често ироничен воайор на човешките роли в един театър с различни жанрове, различни герои, различни декори, щото смята “живота такъв – жесток и вулгарен спектакъл на живо”.

А сега остават да звучат странните думи „Чюс-чюс, лага мус... “- закана, благословия или злокобно заклинание, изречени от един странен човек, застанал до едно високо дърво, на ръба на една урва, на гърба на един конски мутант.

Чао!

Засега.